

Gdańsk, dnia 24.05.2019r.

Sygn.akt D 22/19

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący: Anna Żółtańska-Figiel
Członkowie: Joanna Andryskowska
Marcin Łopaciński
Protokolant: Dominika Wesołowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 24 maja 2019r., w Gdańsku odwołania
[REDAKTOR] odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie:

1) zawinonego, nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego oraz popełnienia czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, polegającego na dręczeniu i dyskryminowaniu zawiadamiającego dążąc do wyłudzenia od zawiadamiającego pieniędzy wnosząc 2.01.2018r. pozew o zapłatę kwoty 5.856,06 zł, zamiast jak w wezwaniu do zapłaty z dnia 27.11.2017r. kwoty 9.533,78 zł, t.j. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych,

2) zasadności żądania kwoty 9.533,78 zł przez radcę prawnego w imieniu mocodawców z tytułu naprawy auta i umowy najmu auta zastępczego, wobec odmowy uznania przez ubezpieczyciela roszczeń zawiadamiającego w postępowaniu likwidacji szkody, wskazywania rachunku bankowego radcy prawnego zamiast mocodawców,

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 21 marca 2019r. o odmowie wszczęcia dochodzenia,
2. kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący:

/-/ Anna Żółtańska - Figiel

Członkowie:

/-/ Joanna Andryskowska

/-/ Marcin Łopaciński

/-/ właściwe podpisy na oryginale

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2019r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku sygn.akt R [REDAKTOWANE], na podstawie art. 305 § 3 k.p.k., art. 325a k.p.k., art. 17 § 1 pkt. 1 i pkt. 7 k.p.k., art. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie zainicjowanej skargą [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] na działania radcy prawnego [REDAKTOWANE], dotyczącej:

- 1) nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego oraz popełnienia czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, polegającego na dręczeniu i dyskryminowaniu zawiadamiającego dążąc do wyłudzenia od zawiadamiającego pieniędzy wnosząc 2.01.2018r. pozew o zapłatę kwoty 5.856,06 zł zamiast jak w wezwaniu do zapłaty z dnia 27.11.2017r. kwoty 9.533,78 zł,
t.j. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych, uznając, że czynu takiego radca prawny [REDAKTOWANE] nie popełnił,
- 2) zasadności żądania kwoty 9.533,78 zł przez radcę prawnego w imieniu mocodawców z tytułu naprawy auta i umowy najmu auta zastępczego, wobec odmowy uznania przez ubezpieczyciela roszczeń zawiadamiającego w postępowaniu likwidacji szkody, wskazywania rachunku bankowego radcy prawnego zamiast mocodawców, wobec stwierdzenia, że postępowanie dotyczące tych zarzutów zostało zakończone prawomocnym postanowieniem z dnia 15 stycznia 2018r. sygn. R [REDAKTOWANE],

W uzasadnieniu postanowienia odmawiającego wszczęcia dochodzenia Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że w wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających, stwierdził, iż kwestionowane przez zawiadamiającego działania radcy prawnego [REDAKTOWANE], nie są działaniami nagannymi i nie stanowią deliktu dyscyplinarnego. Nie można bowiem, czynności powziętych przez tego radcę prawnego w celu dochodzenia zapłaty za usługi wykonane na rzecz zawiadamiającego (na podstawie umowy o naprawę auta oraz na podstawie umowy o najem auta zastępczego) przez mocodawców radcy prawnego, klasyfikować, jako zdziałanych w celu wyłudzenia pieniędzy, zwłaszcza wobec tego, że na etapie wniesienia pozwu brak było decyzji ubezpieczyciela, co do wypłaty odszkodowania.

Od powyższego postanowienia, zawiadamiający [REDAKTOWANE] złożył w dniu 4.03.2019r. odwołanie, domagając uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku. W odwołaniu został podniesiony zarzut manipulowania faktami przez Rzecznika Dyscyplinarnego na rzecz "obwinionego", ukrywania nierzetelnych i nieuczciwych działań „obwinionego”, celowego mieszania – z zemsty religijnej i politycznej- sprawy poprzedniej skargi zawiadamiającego, aby „zamajaczyć w sprawie” i zablokować Okręgowy Sąd Dyscyplinarny i uniemożliwić decyzję negatywną -uchylającą lub zmieniającą. Według skarżącego, radca prawny bezpodstawnie wzywał go do zapłaty obu faktur: za szkody na rzecz warsztatu samochodowego dokonującego naprawy jego samochodu i koszty samochodu zastępczego, mimo że miał świadomość niezakończenia sprawy karnej przeciw sprawcy szkody i że w związku z tym, ubezpieczyciel nie ma postaw prawnych do wypłaty odszkodowania. Nadto podniósł, powołując się na nakaz zapłaty z 7.11.2018r. sygn.akt [REDAKTOWANE], że „obwiniony” wystąpił do Sądu przeciw niemu tylko o kwotę 5.856,08 zł za naprawę

pojazdu a nie o kwotę 9.533,78 zł. Skarżący w pismach z dnia 24.04.2019r. i 11.05.2019r. podtrzymał swoje stanowisko, podając dodatkowo, że ubezpieczyciel wypłacił w 2019r. na rzecz warsztatu realizującego naprawę samochodu - firmy ██████████ s.c., kwotę 4.200,00 zł, co wskazuje na bezprawne usiłowanie wyłudzenia od skarżącego (pokrzywdzonego kolizją), pieniędzy i bezprawne wniesienie sprawy do sądu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, co następuje.

██████████ pismem z dnia 13.12.2018r. (k.2-6) złożył do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku skargę na działania radcy prawnego ██████████, wskazując, że radca ten dyskryminuje i dręczy zawiadamiającego i zamierzał wyłudzić od niego pieniądze, bowiem reprezentując warsztat samochodowy - ██████████ S.C. w ██████████ w wezwaniu do zapłaty z dnia 27.11.2017r. wystąpił o kwotę 9.533,78 zł, a pozew złożył na kwotę 5.856,06 zł z tytułu remontu samochodu, chcąc wyłudzić pieniądze za najem samochodu w kwocie 3.677,70 zł. Radca prawny nie sprawdził, że sprawa odszkodowania od firmy ubezpieczeniowej, które zawiadamiający scedował na warsztat, tylko przeciągnęła się w czasie z powody sprawy karnej wobec sprawcy kolizji (dopiero 11.01.2018r. uprawomocniło się postanowienie sądu o umorzeniu postępowania co do sprawcy wykroczenia), a obecnie jest pozytywnie załatwiona i pieniądze za szkodę całkowitą zostaną wypłacone przez ubezpieczyciela - ██████████ S.A. na rzecz warsztatu. Złożenie zatem sprawy do sądu było bezprzedmiotowe. Skarga została uzupełniona pismem z dnia 14.02.2019r. (k.34), w którym skarżący dodatkowo zarzucił bezprawne, podanie przez radcę prawnego w ww. wezwaniu do zapłaty konta kancelarii a nie konta ██████████ S.C. Do pisma zostały dołączone kserokopie dokumentów (k.12-33), w tym:

- pełnomocnictwa procesowego udzielonego dnia 6.07.2015r. przez ██████████ i ██████████ prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ██████████ S.C., upoważniającego radcę prawnego ██████████ do „*reprezentowania i występowania przed wszystkimi podmiotami, w tym przed odpowiedzialnymi osobami fizycznymi prawnymi, sądami powszechnymi i organami egzekucyjnymi w sprawie wyegzekwowania wszelkich należnych im roszczeń we wszystkich sprawach związanych z prowadzoną przez w/w Mocodawców działalnością gospodarczą.*” Ponadto, pełnomocnictwo zawierało upoważnienie radcy prawnego do „*odbioru wszelkich wyegzekwowanych kwot*” (k. 19),

- pisma z dnia 12.07.2017r. adresowanego do skarżącego przez radcę prawnego ██████████ dotyczącego zwrotu kosztów naprawy pojazdu marki ██████████ nr rej. ██████████ i zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego; w piśmie tym, w imieniu ww. mocodawców, ██████████ poinformował ██████████ iż jest on zobowiązany do pokrycia ww. kosztów, wobec odmowy zaspokojenia roszczeń przez ubezpieczyciela, dokonanej decyzją z dnia 7.04.2015r., motywowanej brakiem potwierdzenia kolizji przez sprawcę, zadeklarował jednocześnie gotowość mocodawców do ugodowego załatwienia sprawy; powołał się przy tym na okoliczności: zleconą przez skarżącego dnia 1.07.2015r. naprawę ww. samochodu, której koszt wyniósł kwotę 5.850,00 zł, wynajem przez skarżącego od tych mocodawców samochodu zastępczego, z tytułu którego została wystawiona faktura 30.01.2015r. na kwotę 3.677,70 zł, dokonaną przez skarżącego na rzecz mocodawców dnia 7.01.2015r. cesję wierzytelności z tytułu polisy OC sprawcy zdarzenia; pismo zawierało

prośbę o kontakt z Kancelarią -telefoniczny lub osobisty w terminie 7 dni pod rygorem uznania, że adresat nie jest zainteresowany pozasądowym rozwiązaniem sporu (k.321-32),

- wezwania przedsądowego/ostatecznego z dnia 27.11.2017r. do zapłaty adresowanego do skarżącego przez radcę prawnego [REDAKTURA] [REDAKTURA] powołującego się na umocowanie [REDAKTURA] [REDAKTURA] i [REDAKTURA] [REDAKTURA] prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą [REDAKTURA] S.C., tytułem płatności za ww. naprawę pojazdu i najem pojazdu zastępczego, w którym zawarta jest prośba o dokonanie zapłaty na wskazany numer rachunku bankowego pełnomocnika –Kancelarii Radcy Prawnego [REDAKTURA] [REDAKTURA], w określonym terminie, jak również informacja, że w razie bezskutecznego upływu określonego terminu pełnomocnik został zobowiązany przez mocodawców do skierowania sprawy na drogę sądową (k.30),

- kopie 2 faktur wystawionych przez [REDAKTURA] S.C. dnia 30.10.2017r. dla skarżącego: za naprawę ww. samochodu na kwotę 5.850,00 zł i za wynajem samochodu na kwotę 3.677,70 zł (k.28-29),

- postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKTURA] w [REDAKTURA] z dnia 24.10.2017r. sygn. akt [REDAKTURA] z klauzulą stwierdzającą prawomocność z dniem 11.01.2018r. o umorzeniu postępowania wobec obwinionego o spowodowanie w dniu 5.01.2015r. wykroczenia z art. 86 § 1 kw.(k.26), tj. kolizji, w której zostało uszkodzone auto skarżącego,

- pisma skarżącego z dnia 15.12.2017r. adresowanego do Kancelarii Radcy Prawnego [REDAKTURA] [REDAKTURA], odmawiającego zapłaty za faktury w związku niezakończeniem sprawy w firmie ubezpieczeniowej (k.25),

- nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7.11.2018r. sygn.. akt [REDAKTURA] wydanego przez Sąd Rejonowy [REDAKTURA] w [REDAKTURA] na skutek pozwu [REDAKTURA] [REDAKTURA] i [REDAKTURA] [REDAKTURA] przeciw [REDAKTURA] [REDAKTURA] [REDAKTURA] na kwotę 5.856,08 zł (k. 44).

Radca prawny [REDAKTURA] [REDAKTURA] wezwany przez Rzecznika Dyscyplinarnego do złożenia wyjaśnień, ustosunkowując się do zarzutów skarżącego pismem z dnia 20.02.2019r. (k. 36-37) wskazał, że dochodzenie przez niego w imieniu mocodawców prowadzących warsztat samochodowy kwoty 9.533,78 zł należnej za naprawę pojazdu zleconą im przez skarżącego oraz za najem pojazdu zastępczego, nie stanowi próby wyłudzenia pieniędzy, lecz zmierza do odzyskania należności przysługujących mocodawcom. Nie było ono przedwczesne, bowiem ubezpieczyciel sprawcy szkody odmówił zaspokojenia zgłoszonych roszczeń z uwagi na to, że sprawca wskazany przez skarżącego nie potwierdził okoliczności kolizji, a postępowanie karne wobec tego sprawcy zostało umorzone przez Sąd a jednocześnie skarżący odmówił pokrycia ww. kosztów. Wyjaśnił też, że 5.01.2018r. w imieniu mocodawców złożył w sądzie 2 pozwy: na kwotę 5.850,00 zł naprawę ww. samochodu oraz na kwotę 3.677,70 zł za wynajem samochodu a postępowania są w toku.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2018r. sygn. akt R-[REDAKTURA] Rzecznik Dyscyplinarny, po przeprowadzeniu czynności sprawdzających na skutek wcześniejszego zawiadomienia złożonego przez [REDAKTURA] [REDAKTURA] [REDAKTURA] pismem z dnia 5.12.2017r. na działania radcy prawnego [REDAKTURA] [REDAKTURA], odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie zawinionego, nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego oraz popełnienia czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, polegającego na

wyłudzeniu od zawiadamiającego pieniędzy, przekroczenia zakresu udzielonego radcy prawnemu pełnomocnictwa oraz nie dopełnienia formalności związanych z uzyskaniem i posługiwaniem się pełnomocnictwem. W zawiadomieniu tym, skarżący podobnie jak w zawiadomieniu – z dnia 13.12.2018r. -zarzucał m.in. usiłowanie wyłudzenia przez radcę prawnego [REDAKTED] [REDAKTED] pieniędzy od skarżącego, tj. kwoty 9.533,78 zł wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 27.11.2017r., podanie w wezwaniu do zapłaty swojego konta bankowego zamiast konta reprezentowanej firmy [REDAKTED] sc. Rzecznik Dyscyplinarny uzasadniając odmowę wszczęcia dochodzenia wywodził, że kwestionowane przez skarżącego działania radcy prawnego [REDAKTED] [REDAKTED], mieszczą się w ramach zakresu umocowania wyznaczonego treścią pełnomocnictwa udzielonego przez mocodawców –wspólników spółki cywilnej [REDAKTED], nie są naganne i nie stanowią przewinienia dyscyplinarnego. W szczególności zaś, porównując ostatnie zdanie pełnomocnictwa z treścią zdania go poprzedzającego, Rzecznik wyraził przekonanie, iż pełnomocnictwo obejmowało szeroko pojęte działania w sprawie *wyegzekwowania wszelkich należnych roszczeń*, rozumianego – stosownie do znaczenia pojęcia „egzekwować” według Słownika języka polskiego PWN- jako m.in. starania o uzyskanie, odebranie, pobieranie należności. W konsekwencji, ww. umocowanie obejmowało także wystosowanie przedsądowego wezwania do zapłaty i uprawniało do wskazania w tym wezwaniu rachunku bankowego pełnomocnika, jako właściwego do dokonania zapłaty. Postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15.01.2018r. nie zostało zaskarżone i jest prawomocne.

W świetle ww. materiału zgromadzonego przez Rzecznika w ramach czynności sprawdzających, niewątpliwymi są istotne w sprawie fakty: zlecenia przez skarżącego firmie [REDAKTED] sc. naprawy samochodu marki [REDAKTED] wykonania tej naprawy, wynajmu przez skarżącego od wymienionej firmy pojazdu zastępczego na czas naprawy, wystawienia z tego tytułu faktur na ww. kwoty, dokonania przez skarżącego cesji należności z ubezpieczenia OC na [REDAKTED] sc, braku decyzji o wypłacie odszkodowania przez ubezpieczyciela zarówno do dnia wezwania do zapłaty wystosowanego do skarżącego przez radcę prawnego [REDAKTED] [REDAKTED] w imieniu firmy dokonującej naprawy ww. samochodu jak i dalej do dnia wniesienia powództwa o zapłatę, umocowania udzielonego przez wspólników [REDAKTED] sc. radcy prawnemu [REDAKTED] [REDAKTED] do egzekwowania i odbioru wszelkich należności związanych z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą, odmowy dobrowolnej zapłaty przez skarżącego na rzecz [REDAKTED] sc. należności z tytułu wykonanej naprawy samochodu i najmu samochodu zastępczego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku zważył, co następuje.

Po przeanalizowaniu materiału zgromadzonego w sprawie opisanego wyżej, Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 31.01.2019r. i uznania za zasadne zarzutów zawartych w odwołaniu skarżącego.

Sąd podziela stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia odmawiającego wszczęcia dochodzenia, że kwestionowane przez [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] działania radcy prawnego [REDAKTED] [REDAKTED], nie są działaniami naganymi i nie stanowią deliktu dyscyplinarnego.

Co do zasady bowiem, czynności dokonane przez radcę prawnego, w ramach umocowania otrzymanego od mocodawcy w celu dochodzenia zapłaty za usługi wykonane

przez mocodawcę na rzecz klienta mocodawcy, są uprawnione i jako takie nie stanowią deliktu dyscyplinarnego.

Nie można zatem klasyfikować, jako deliktu dyscyplinarnego, czynności powziętych przez radcę prawnego [REDAKT], działającego w granicach umocowania udzielonego jemu przez wspólników firmy [REDAKT] sc, w celu dochodzenia zapłaty za usługi wykonane na rzecz skarżącego (na podstawie umowy o naprawę auta oraz na podstawie umowy o najem auta zastępczego) przez mocodawców, w postaci wezwania do zapłaty a następnie powództwa o zapłatę, w sytuacji, gdy zarówno na etapie wezwania do zapłaty jak i wniesienia pozwu, brak było decyzji ubezpieczyciela, co do wypłaty odszkodowania.

Brak jest usprawiedliwionych podstaw, by działania powyższe utożsamiać z próbą wyłudzenia pieniędzy od skarżącego przez radcę prawnego [REDAKT].

Nie upoważnia do tego, w pierwszym rzędzie, fakt dokonania przez skarżącego cesji należności z polisy ubezpieczeniowej na rzecz mocodawców radcy prawnego, która to cesja, sama w sobie, nie zniweczyła roszczeń o zapłatę należności za naprawę samochodu i najem samochodu zastępczego przysługujących podmiotowi, który wykonał te usługi. Pomiedzy poszkodowanym kolizją a warsztatem samochodowym powstały bowiem stosunki zobowiązaniowe w związku z zawartymi umowami o naprawę samochodu i najem auta zastępczego, które są odrębne od stosunku zobowiązaniowego powstałego pomiędzy ubezpieczycielem a warsztatem w następstwie dokonania przez poszkodowanego cesji wierzytelności z ubezpieczenia. Roszczenia wspólników [REDAKT] S.C. wynikające z umów o naprawę samochodu i najem auta zastępczego, nie zostały też zaspokojone do czasu pojęcia kwestionowanych przez skarżącego działań radcy prawnego [REDAKT] przez ubezpieczyciela osoby wskazanej przez skarżącego, jako sprawca szkody.

Wniosku o zaistnieniu przewinienia dyscyplinarnego, nie można również wywodzić z faktu wskazania przez radcę prawnego w wezwaniu do zapłaty, swojego rachunku bankowego, jako właściwego do zapłaty, albowiem, wskazanie tego rachunku mieściło się w ramach umocowania posiadanego przez radcę prawnego [REDAKT] obejmującego odbiór wszelkich wyegzekwowanych kwot (co słusznie uznał Rzecznik Dyscyplinarny w uzasadnieniu wcześniejszego, prawomocnego postanowienia z dnia 15 stycznia 2018r. sygn. akt R-[REDAKT] odmawiającego wszczęcia dochodzenia w sprawie analogicznych zarzutów skarżącego).

Także i sama różnica między kwotą wskazaną w wezwaniu do zapłaty, a kwotą finalnie dochodzoną pozwem, nie daje podstaw do stawiania zarzutu wyłudzenia. Różnica taka może wynikać z różnych przyczyn, w tym m.in. ograniczenia roszczenia czy dochodzenia roszczeń kilkoma pozwami, zwłaszcza w przypadku różnej podstawy faktycznej i prawnej dla dochodzenia roszczeń. Stąd, w przypadku odrębnych roszczeń o zapłatę w stosunku do skarżącego ze strony [REDAKT] sc: z tytułu naprawy samochodu i z tytułu najmu samochodu zastępczego, objętych jednym wezwaniem do zapłaty a następnie dochodzenie pozwem jednego z tych roszczeń, czy tym bardziej, złożenie dwóch odrębnych pozwów – jak wynika z wyjaśnień radcy prawnego [REDAKT] – nie dowodzi podjęcia próby wyłudzenia nienależnych pieniędzy przez pełnomocnika wierzycieli skarżącego. Zaś innych okoliczności wskazujących na taką próbę, czynności sprawdzające podjęte przez Rzecznika Dyscyplinarnego nie ujawniły.

Podnoszone w odwołaniu okoliczności w postaci, tak uprawomocnienia się w dniu 11.01.2018r. postanowienia o umorzeniu postępowania wobec domniemanego sprawcy kolizji, w której zostało uszkodzone auto skarżącego, jak i w postaci podjęcia przez ubezpieczyciela w 2019r. decyzji o wypłacie na rzecz wspólników spółki [REDAKTOWANE] sc. odszkodowania i dokonanie wypłaty kwoty 4.200,00 zł tytułem odszkodowania za naprawę auta, pozostają bez znaczenia dla oceny prawidłowości dokonanych wcześniej działań radcy prawnego [REDAKTOWANE].

W okolicznościach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na zarzucane w odwołaniu negatywne intencjonalnie działanie Rzecznika Dyscyplinarnego przy wydaniu zaskarżonego postanowienia, tzn. na to, by było ono motywowane nienawiścią czy zemstą religijną, a więc zarzut odwołującego w tym zakresie należy uznać za gołosłowny.

Dodatkowo tylko, należy zwrócić uwagę na to, że radcy prawnemu [REDAKTOWANE] nie zostały postawione zarzuty w postępowaniu dyscyplinarnym przez Rzecznika Dyscyplinarnego, nie ma więc podstaw prawnych – z uwagi na treść art. 68 § 3 ustawy o radcach prawnych - do tego, by nazywać go „obwinionym”, jak czyni to skarżący w odwołaniu.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie uwzględnił odwołania skarżącego i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 21.03.2019r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie nienależytego postępowania radcy prawnego [REDAKTOWANE] – stosownie do przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekając o kosztach postępowania na podstawie 74⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Przewodniczący:

/-/ Anna Żółtańska - Figiel

Członkowie:

/-/ Joanna Andryskowska

/-/ Marcin Łopaciński

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Niniejsze postanowienie jest prawomocne – nie przysługuje od niego środek odwoławczy (art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 k.p.k. i art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych).